

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černý, Ph.D. v právní věci **žalobců: a) D. J.**, nar. „X“, **b) L. G.**, nar. „X“, oba ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům, sídlem Kovářská 4, Praha, **proti žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4.12.2014, č.j. KRPU-271291-12/ČJ-2014-040022-SV-CV, č.j. KRPU-271322-16/ČJ-2014-040022-DB-ZZ,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 4.12.2014, č.j. KRPU-271291-12/ČJ-2014-040022-SV-CV, č.j. KRPU-271322-16/ČJ-2014-040022-DB-ZZ, **se zrušují pro nezákonnost a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobci (manželé) se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2014, č.j. KRPU-271291-12/ČJ-2014-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce a) zajišťuje za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody a dále se domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného, ze dne 4.12.2014, č.j. KRPU-271322-16/ČJ-2014-040022-DB-ZZ, kterým bylo rozhodnuto o zajištění

žalobkyně b) za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobci namítali, že byli zajištěni pouze z důvodu, že se na ně vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), že jejich zajištění není přiměřené jejich postavení, že správní orgán vůbec neposoudil existenci vážného nebezpečí útěku, že rozhodnutí o zajištění je nepřiměřené a správní orgán nesprávně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření. Dále žalobci nesouhlasili se stanovením délky zajištění.

Žalobci zdůraznili, že jejich zajištění je v rozporu s čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť policie přistoupila k jeho zajištění jenom a pouze proto, že zjistila, že se na ně toto Dublinské nařízení vztahuje.

Dále žalobci poukázali na to, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nezvážil existenci vážného nebezpečí útěku, které v případě žalobců ani neexistuje. Z úmyslu žalobců požádat o azyl v Německu nelze automaticky vyvodit existenci vážného nebezpečí, že by žalobci uprchli a nevyčkali by rozhodnutí v dublinském řízení. V rozhodnutí úplně chybí individuální posouzení, které vyžaduje čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Nebyli si vědomi toho, že požádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku, neboť jim maďarské orgány daly podepsat dokumenty bez tlumočnicka. Nebyli přitom ani poučeni v jazyku, kterému rozumí, o existenci a pravidlech Dublinského nařízení a vůbec nevěděli, že nesmí Maďarsko opustit.

Dále žalobci namítli, že zjištění je nepřiměřené a že správní orgán nesprávně posoudil využití mírnějších donucovacích prostředků. Zbavení svobody na 90 dnů je extrémně represivní reakcí na jejich jednání spočívající v cestě vlakem přes Českou republiku do Německa. Jde o prostředek zjevně nepřiměřený sledovanému cíli, kterým je jejich navrácení do Maďarska. V tomto směru napadené rozhodnutí v testu proporcionality nemůže obstát. Navíc zajištění na 90 dnů v Bělé Jezové je podle žalobců nepřiměřeným zásahem do jejich rodinného života. Rovněž se žalobci domnívají, že v jejich případě postačovalo využití mírnějších donucovacích prostředků v podobě opatření za účelem vycestování. Správní orgán mohl postupovat podle § 123b zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umožnit jim najít si v České republice ubytování, nahlásit policii adresu a uložit jim povinnost se na dané adrese zdržovat pravidelně až do vycestování se hlásit u policie. Šlo by jednoznačně o méně represivní opatření, než bylo zbavení svobody na 90 dnů. Tímto opatřením by byl účel zajištění dle žalobce dostatečným způsobem nahrazen. Zbavení osobní svobody jednotlivce musí být vždy až poslední možností.

Dále namítli, že správní orgán nedostatečně odůvodnil a nesprávně stanovil délku zajištění. Správní orgán nepřihlédl k ustanovení čl. 28 Dublinského nařízení a stanovil délku jeho zajištění na 90 dnů preventivně a paušálně. Nezohlednil ani požadavek, že zajištění obecně musí být co nejkratší a nezohlednil ani individuální okolnosti případu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Ve vztahu k využití mírnějších opatření žalovaný uvedl, že nemohly být využity, neboť žalobci nevlastní žádný majetek vhodný k ubytování a taktéž nevlastní dostatek finančních prostředků k zajištění ubytování a ani na území České republiky nemají žádné

příbuzné či známé, kteří by jim ubytování zajistili. Současně žalobci nemají ani dostatek finančních prostředků ke složení finanční záruky.

Ve vztahu k reálnému nebezpečí útěku žalovaný uvedl, že toto bylo jednoznačně prokázáno již tím, že žalobci cestovali z Maďarska, kde požádali o azyl, do SRN, jak uvedli, směřovali pouze z ekonomických důvodů. Žalovaný poukázal na jednotnou azylovou politiku v rámci členských států EU. Uvedl, že nelze trpět, aby žadatel o azyl odcestoval po podání žádosti do jiného členského státu pouze z důvodu, že tento druhý stát je dle jeho názoru sociálně „štědřejší“. Žalovaný konstatoval, že žalobci byli již v Maďarsku při podání žádosti o azyl poučeni, že musí vyčkat rozhodnutí o jejich žádosti v přiděleném azylovém zařízení v Maďarské republice a nesmí vycestovat. Tuto povinnost žalobci porušili a úmyslně opustili Maďarskou republiku s cílem dojet do ekonomicky silnější a sociálně „štědřejší“ části Evropy. Žalovaný hledí na žalobce tak, že úmyslně chtějí požádat o mezinárodní ochranu v dalším státě EU, tedy v SRN, ačkoli již mají jednu žádost o mezinárodní ochranu podanou v Maďarsku, když tato žádost dosud není vyřízena.

Dne 23.12.2014 byli žalobci propuštěni ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť vyvstala nová skutečnost, a to ta, že Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra rozhodl o přemístění ucelených rodin do přijímacího střediska Ministerstva vnitra v Zastávce u Brna, kde bude pokračovat dublinské řízení o předání do Maďarské republiky. Zajištěním ubytování pro žalobce pominuly důvody, pro které nemohlo být užito mírnějších opatření a dále odpadly důvodné obavy, že žalobci uprchnou.

Žalovaný zdůraznil, že doba 90 dnů je poloviční maximální možnou dobou zajištění cizince dle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a nikoli maximální dobou, jak tvrdí žalobkyně. Délku doby zajištění stanovil vzhledem ke známým okolnostem případu na 90 dnů, neboť žalovanému jsou známy lhůty k posouzení žádosti o převzetí stanovené v Dublinském nařízení. Dále je žalovanému rovněž znám postup maďarských orgánů, které tyto lhůty využívají v maximální míře a v poslední době i nedodržují. Žalovanému je rovněž známa velká migrační vlna posledního období, která sama o sobě zvyšuje pravděpodobnost překračování lhůt stanovených v uvedených normách.

Dále žalovaný uvedl, že stanovení délky zajištění v rozhodnutí na 90 dnů neznamená, že musí být celá tato doba zajištění beze zbytku využita. Žalobci budou zajištěni pouze na nezbytně nutnou dobu, a pokud se stihne řízení o předání do Maďarské republiky rychleji, budou propuštěni dříve. Žalovaný rovněž trval na tom, že v pravidelných intervalech náležitě zkoumá, zda důvody zajištění i nadále trvají.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí

soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou, zda délka zajištění stanovená žalobou napadeným rozhodnutím na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobců je v rozporu s úpravou obsaženou v Dublinském nařízení.

Předně soud považuje za nutné zdůraznit, že Dublinské nařízení je svou formou pramen sekundárního práva Evropské unie v podobě nařízení. Nařízení je závazné ve všech svých částech a platí v okamžiku vstupu v platnost bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členských států, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Nařízení je obecně závazný právní předpis. Bezprostřední použitelnost znamená především, že nařízení je aplikovatelné již v důsledku své existence, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv inkorporace či transformace. Nařízení má bezprostřední právní důsledky.

Samo Dublinské nařízení je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Cílem celého systému je stanovit jasná a proveditelná pravidla pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl (mezinárodní ochranu). Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy Evropské unie vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech Evropské unie se záměrem vyhledat stát s nejpříznivějším přístupem a nezahlocovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými týmhž žadatelem.

V čl. 28 Dublinského nařízení je upraveno i zajištění cizince za účelem jeho přemístění. V odstavci 1 je uvedeno, že členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení. V odst. 2 je uvedeno, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V odst. 3 je pak uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání

nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.

V článku 42 Dublinského nařízení upravujícím výpočet lhůt je mimo jiné uvedeno, že lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá. Jestliže ve lhůtě vyjádřené v měsících není v posledním měsíci den, ve kterém by lhůta měla uplynout, končí lhůta uplynutím posledního dne daného měsíce.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že bez ohledu na obsah právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, Dublinské nařízení ve svém článku 28 odst. 3 zakotvuje maximální dobu trvání zajištění cizince za účelem jeho přemístění do členského státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tato maximální doba trvání zajištění je tvořena součtem trvání lhůt uvedených právě v tomto ustanovení Dublinského nařízení, které určují dobu trvání jednotlivých kroků mezi členským státem, v němž byl cizinec zajištěn a členským státem, do něhož má být cizinec převzat. Jde tedy o dobu jednoho měsíce, což je lhůta pro předložení žádosti členskému státu o převzetí cizince zpět. V daném konkrétním případě byli žalobci zajištěni v prosinci, který má 31 dnů. V souladu s ustanovením čl. 42 Dublinského nařízení by tedy lhůta jednoho měsíce od 4.12.2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zajištění, uplynula po 31 dnech. Dále je maximální doba zajištění tvořena lhůtou dvou týdnů, které má přijímací stát na odpověď na žádost o převzetí. A konečně je tvořena lhůtou šesti týdnů, ve kterých musí dojít k samotnému přemístění cizince. Celkově tedy v daném případě maximální doba zajištění dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení činí 86 dnů (30+14+42). Maximální možná doba trvání zajištění dle Dublinského nařízení je tedy kratší než doba, na kterou bylo o zajištění rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím (90 dnů).

Vzhledem ke skutečnosti, že Dublinské nařízení, jak bylo již výše uvedeno, je bezprostředně použitelné a závazné a vzhledem k tomu, že toto nařízení má aplikační přednost před právem vnitrostátním, je nutno ve vztahu k maximální délce trvání zajištění za účelem přemístění žalobců aplikovat výhradně úpravu obsaženou v Dublinském nařízení. Z obsahu čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení jednoznačně vyplývá, že maximální dobu zajištění nelze prodlužovat nad lhůtu vyplývající z tohoto ustanovení a po uplynutí maximální doby zajištění je nutno cizince propustit.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že pokud správní orgán rozhodl o zajištění žalobců na dobu delší než je maximální možná doba zajištění dle právní úpravy obsažené v Dublinském nařízení, postupoval v rozporu s platnou právní úpravou a takové rozhodnutí je nutno považovat za nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Argumentace žalovaného obsažená ve vyjádření k žalobě, že s největší pravděpodobností nedojde k využití celé doby zajištění v délce 90 dnů, neboť žalobce bude převzat Maďarskou republikou před uplynutím této lhůty, je zcela lichá, neboť nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívá již právě v tom, že doba zajištění byla stanovena na dobu delší, než je maximální doba trvání zajištění stanovené příslušným právním předpisem evropského práva bez ohledu na faktickou délku trvání zajištění.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům považuje soud za bezpředmětné zabývat se dalšími námitkami žalobců, když byla zjištěna v rozhodnutí výše uvedená nezákonnost. Proto se k nim již nebude vyjadřovat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. ve výroku I. rozsudku zrušil pro nezákonnost. Zároveň soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobci o náhradu nákladů řízení nežádali.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 7. ledna 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová